

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DLXXVII. ad annum DXC.

Parisiis, 1644

Epistola LXII. Gregorii Papae I. Ad Mavricivm Avgvstvm. Conqueritur de lege eius iniusta, qua prohibuit ne milites in monasterio susciperentur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15221

lum linguamque tuam, hos qui a fidei veritate diffentiunt, in ecclesiæ vnitatem reduxeris.

EPISTOLA LXI.

GREGORII PAPÆ I.

AD FORTVNATVM EPISCOPVM NEAPOLITANVM.

Quomodo in ecclesia sua conuersari debeat.

Gregorius Fortunato episcopo Neapolitano.

SCRIPTA tuæ caritatis accepimus, quibus nobis indicati Deo propitio te bene a filiis tuis Neapolitanis ciuibus esse susceptum. De quibus omnipotenti Deo gratias retulimus. Oportet ergo affectui eorum te tuis moribus compensare, malos coercere, bonis te discrete atque benignissime relaxare, ad sequendas eos meliores partes frequentius admonere; quatenus & illi paternos in te mores inuenisse se gaudeant, & tu creditam tibi regiminis causam, cooperante Domino, studiosius exequaris.

EPISTOLA LXII.

GREGORII PAPÆ I.

AD MAVRICIVM AVGVSTVM.

Conqueritur de lege eius iniusta, qua prohibuit ne milites in monasterio susciperentur.

Gregorius Mauricio Augusto.

OMNIPOTENTI Deo reus est, qui serenissimis dominis in omne quod agit & loquitur purus non est. Ego autem indignus pietatis vestræ famulus, in hac suggestione neque vt episcopus, neque vt seruus iure reipublicæ, sed iure priuato loquor: quia, serenissime domine, ex illo iam tempore dominus meus fuisti, quando adhuc dominus omnium non eras. Longino viro clarissimo stratore veniente dominorum legem suscepi, ad quam fatigatus tunc ægritudine corporis respondere nihil valui. In qua dominorū pietas sanxit, vt quisquis publicis administrationibus fuerit implicatus, ei ad ecclesiasticum officium venire non liceat. Quod valde laudavi, euidentissime sciens, quia qui sæcularem habitum deferens ad ecclesiastica officia venire festinat, mutare vult sæculum, non relinquere.

Concil. Tom. 13.

Vu

Quod vero in eadem lege dicitur, vt ei in monasterio conuerti non liceat, omnino miratus sum: dum & rationes eius possint per monasterium fieri, & agi potest, vt ab eo loco in quo suscipitur eius quoque debita soluantur. Nam etsi quisquam deuota mente conuerti voluisset, prius res male ablatas redderet, & de sua anima tanto verius, quanto expeditior cogitaret. In qua lege subiunctum est, vt nulli qui in manu signatus est, conuerti liceat. Quam constitutionem ego, fateor dominis meis, vehementer expaui: quia per eam cælorum via multis clauditur, & quod nuncusque licuit, ne liceat prohibetur. Multi enim sunt, qui possunt religiosam vitam etiam cum sæculari habitu ducere. Et plerique sunt, qui nisi omnia reliquerint, saluari apud Deum nullatenus possunt. Ego vero hæc dominis meis loquens, quid sum nisi puluis & vermis? Sed tamen quia contra auctorem omnium Deum hanc intendere constitutionem sentio, dominis tacere non possum. Ad hoc enim potestas dominorum meorum pietati cælitus data est super omnes homines, vt qui bona appetunt adiuuentur, vt cælorum via largius pateat, vt terrestre regnum cælesti regno famuletur. Et ecce aperta voce dicitur, vt ei qui semel in terrena militia signatus fuerit, nisi aut expleta militia, aut pro debilitate corporis repulsus, Domino nostro Iesu Christo militare non liceat. Ad hæc ecce per me seruum vltimum suum & vestrum respondebit Christus, dicens: Ego te de notario comitem excubitorum, de comite excubitorum Cæsarem, de Cæsare imperatorem, nec solum hoc, sed etiam patrem imperatorum feci, ego sacerdotes meos tuæ manui commisi, & tu a meo seruitio milites tuos subtrahis? Responde rogo, piissime domine, seruo tuo, quid venienti & hæc dicenti responsurus es in iudicio Domino tuo? Sed fortasse creditur, quia nullus eorum puro animo conuertatur. Ego indignus famulus vester scio, quanti his diebus meis in monasterio milites conuersi miracula fecerunt, signa & virtutes operati sunt. Sed per hanc legem iam ne quisquam talium conuerti valeat prohibetur. Requirat rogo dominus meus piissimus quis prior imperatorum talem legem dederit, & subtilius æstimet si debuit dari. Et quidem considerandum valde est, quia eo iam tempore prohibentur quique relinquere sæ-

Anf. cap. 6.
ad Gal.

Ioan. diac.
lib. 3. cap.
49.

culum, quo appropinquat finis ipse sæculorum. Ecce enim mora non erit, & ardente cælo, ardente terra, coruscantibus elementis, cum angelis & archangelis, cum thronis & dominationibus, cum principatibus & potestatibus tremendus iudex apparebit. Si omnia peccata dimiserit, & solam hanc legem contra se dixerit esse prolatam, quæ, rogo, erit excusatio? Vnde per eundem tremendum iudicem deprecor, ne illæ tantæ lacrymæ, tantæ orationes, tanta ieiunia, tantæque eleemosynæ domini mei ex qualibet occasione apud omnipotentis Dei oculos fuscantur, sed aut temperando pietas vestra, aut immutando, vigorem eiusdem legis inflectat: quia tunc magis dominorum exercitus contra hostes crescit, quanto Dei exercitus ad orationem creuerit. Ego quidem iussioni subiectus, eandem legem per diuersas terrarum partes transmitti feci: & quia lex ipsa omnipotenti Deo minime concordat, ecce per suggestionis meæ paginam serenissimis dominis nuntiaui. Vtrobique ergo quæ debui exolui, qui & imperatori obedientiam præbui, & pro Deo quod sensi minime tacui.

EPISTOLA LXIII.
GREGORII PAPÆ I.

AD DOMITIANVM METROPOLITANVM.

De diabolo corruptore animæ, Sichemitis iuste occisis, & variis sacre scripturæ sensibus.

Gregorius Domitiano metropolitano.

SCRIPTA dulcissimæ & suauissimæ beatitudinis vestræ suscipiens, valde gauisus sum, quia multa mihi de sacra scriptura loquebantur. Et quia delectas in eis epulas reperi, eas auide comedi. In quibus quædam quoque de causis exterioribus & necessariis sunt permixta. Et quasi menti conuiuium præparantes egistis, vt oblata epulæ ex diuersitate melius placerent. Etsi quidem exteriores causæ velut inferiores & abiecti cibi minus sapiunt, ita tamen a vobis prudenter dictæ sunt, vt libenter sumantur: quia & cibi contemptibiles plerumque dulces ex condimento bene coquentis fiunt. Seruata autem veritate historiarum, hoc quod dudum de diuina significatione direxeram, respui

Past. p. 3,
cap. 30.

Concil. Tom. 13.

V u ij